▷▷▷மேஜர் அபயன்◁◁◁◁

சிவகுமாரின் சுபாவம் இப்படித்தான் அமைந்திருந்தது. அயலில் உள்ளவர்கள் யாராவது. ''தம்பி, ஒருக்கா கடைக்குப் போட்டு வாறியே''? - ''ஓம்''. காசையும் பையையும் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டு விடுவான். தெருவில் யாராவது ஒருவர் விபத்தில் சிக்கினாலோ, யாரும் விழுந்துகிடந்தாலோ அந்தஇடத்தில் அவர்களுக்கு முதலுதவிச் சிகிச்சையளிப்பதுடன் மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. அவர்களைக் கொண்டுபோய் வீட்டில் ஒப்படைப்பதுவரை தானே நின்று செய்தால்தான் இவனுக்குத் திருப்தி.

இவன் மிகவும் அமைதியானவன். குடும்பத்தில்கூட, யாரையுமே தனக்காகச் சிரமப்படுத்த இவன் விரும்புவதில்லை. இப்படியான இவனுக்குள் பின்னாளில் ஒரு பூகம்பமே கிளர்ந்தெழும் என்று, யாருமே எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

சரித்திர நாவல்களைப் படிப்பதில் இவனுக்கு ஆர்வம் மிகுதி. 'தமிழரின் பெருமை எத்தகையது. தமிழரின் வீரம், புகழ் எங்கெல்லாம் பரவியிருந்தது... இன்று ஏன் இப்படி... ? இந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்கும் காலம் பிறந்துள்ளது. அதில் நிச்சயம் நானும் ஒரு பங்காளனாய்......' இவ்வாறாக அவன் மனது அடித்துக் கூறியது. எண்ணங்கள் செயலை நோக்கித் தள்ளின. ஒட்டமென்றும் நீச்சலென்றும் தன்னைத் தயார்ப்படுத்தி வந்தான் இவன்.

1983 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக்கலவரம் இந்தப் பூவைப் புயலாக மாற்றியது. தேடித்திரிந்தான் புலிகளைச் சந்திக்க. இவனது சொந்த இடம் தெல்லிப்பழை. அந்தக் காலத்தில் தடுக்கி விழுவதானால்கூட ஒரு 'புளொட்' உறுப்பினரின் மேல்தான் விழவேண்டும். அப்படியான நிலைமை இருந்தது தெல்லிப்பழையில். ''உம்'' என்று சொன்னால் படகுகளில் ஏற்றிக்கொண்டு இந்தியாவுக்குச் செல்ல எத்தனையோ இயக்கங்கள். ஆனாலும் இவனுக்குச் சம்மதமில்லை. வடிகட்டல் முறையில் போராளிகளை உள்வாங்கும் புலிகளை மட்டுமே பிடித்திருந்தது.

இவனுக்கும் மற்றும் சில நண்பர்களுக்கும் புலிகளின் தொடர்பும் கிடைத்தாயிற்று. எனினும். உள்வாங்குவதில் சலிக்க வைக்கும் தாமதம்; தரப்படும் வேலைகளோ யானைப் பசிக்கு சோளன்பொரி போல. ''எங்களாலும் நிறைய சாதிக்கமுடியும் - அதுவும் இப்போதே'' - தீர்மானித்துவிட்டார்கள் அவர்கள். எங்கெங்கோ திரிந்து 'டைனமைற்'றுக்குத் திரி வைத்து (பைப்பில்) குண்டுகள் செய்வது முதல், மேலும் சில விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

1984 ஆம் ஆண்டு - காங்கேசன்துறை சீமேந்துத் தொழிற்சாலையில் வெடிப்பொருள்களுக்குப் பாதுகாப்பாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர் காவலர்கள். அவர்களிடம் 4 ரிப்பீற்றர் துப்பாக்கிகளும் இருந்தன. அவற்றினையும் வெடிப்பொருட்களை வெடிக்கவைக்கும் கருவியையும் கைப்பற்றுவதற்காய் சிவகுமாரும் நண்பர்களும் காத்திருந்தனர். இவர்களிடம் இருந்ததோ ஒரேயொரு வேட்டைத் துப்பாக்கி - சில கைக்குண்டுகள் (கொளுத்தி எறிபவை).

'ஜீப்' மறிக்கப்பட்டது. கைக்குண்டுடன் சிவகுமார் — ஒருவன் துப்பாக்கியுடன் —மற்றவர்கள் பின்னால். நான்கு காவலர்களும் கைகளை உயர்த்திவிட்டனர். நான்கு ரிப்பீற்றர்களும் இவர்கள் வசமாயிற்று. எக்ஸ்புளோடரையும் மற்றும் பொருட்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஜீப்பிலே திரும்பிவிட்டனர்.

இயக்கத்துடன் தொடர்புள்ளவர்கள் இயக்கக் கட்டுப்பாட்டை மீறிச் சுயமாக நடந்துள்ளார்கள். தவறுதான். ஆனால், இவர்களை நெறிப்படுத்த முடியும் — அப்போது யாழ். மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த கிட்டு. இவ்வாறு தீர்மானித்தார்.

ஒரு விடயத்தில் வெற்றி -அது அவர்களை உற்சாகப்படுத்தியது. மேலும் கைக்குண்டுகளைச் செய்தனர். அப்போது எதிர்பாராதவிதமாக கைக்குண்டு வெடித்தது. சிவகுமாரின் உடலெங்கும் பாரதூரமான காயம் — நெஞ்சுப் பகுதியைப் பார்க்க பயங்கரமாக இருந்தது. இப்படியொரு நிலை வருமென்று எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. சுமார் இருபது நாட்கள் — அதை இருபது வருடங்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாம். அப்படியான வேதனைகளை இவன் அனுபவித்தான். இவனது அண்ணன்தான் இப்போது இவனைப் பராமரித்து வந்தார். இராணுவத்தினரின் முற்றுகைகள் நிகழும்போது, தம்பியைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுவதும், வைத்தியம் செய்வதுமாக இந்த இருபது நாட்களும் கடந்தன. ''இயக்கத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் நடந்ததால் இயக்கம் இவனைப் பொறுப்பெடுக்க மாட்டாது'' என்று ஊரில் கதை உலாவியது, அப்படியானால் இவன் கதி ......? அச்சத்துடன் கடந்தன அந்த நாட்கள்.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டார் கிட்டு. ''அவன் இயக்கமில்லையெண்டு ஆர் சொன்னது? அவன் இயக்கந்தான்'' என்றபடியே அவனை நோக்கி விரைந்தார் அவர். அப்போதுதான் உயிரே வந்தது அவனை நேசித்தவர்களுக்கு. அவனது நிலைமையைப் பார்த்ததும், ''ஏன் இந்த வேலை? என்னட்டக் கேட்டிருந்தா திறமான குண்டுகள் தந்திருப்பனே..'' என்று கூறி, அவனது பயத்தைப் போக்கி,உற்சாகப்படுத்தினார். வைத்தியத்திற்காக சிவகுமார் இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டான். அங்குதான் அவன் அபயன் ஆனான். அவனுக்குப் பிடித்தமான 'பொன்னியின் செல்வன்' நாவலில் வரும் ஒரு பாத்திரம்தான் அபயன்.

* * *

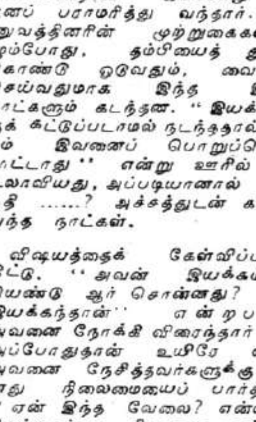

மேஜர் அபயன்

(கிருஷ்ணமூர்த்தி சிவகுமார்)

தெல்லிப்பழை கிழக்கு,
தெல்லிப்பழை.

பிறப்பு:	வீரச்சாவு:
30. 04. 1962	1. 12. 1992

வைத்தியத்தை எதிர்பார்த்துத் தமிழகம் சென்ற இவன், பிறருக்கு வைத்தியம் செய்யக்கூடியவனாக இந்த மண்ணிற்குத் திரும்பினான். இவனது சேவையை மட்டக்களப்பு-அம்பாறைப் பிராந்தியம் எதிர்பார்த்தது. 1987 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதமளவில் இவன் மட்டக்களப்பு மண்ணில் கால்வைத்தான். அன்றிலிருந்து, 1992 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் வீரச்சாவடையும் வரை, மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்திலேயே இவன் பணிபுரிந்தான்.

மட்டக்களப்பில் இவனது முதல் அனுபவம் மறக்கமுடியாததாக இருந்தது. சிவத்தப்பாலம் என்ற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த எமது அலுவலகத்தின்கீழ், ஏற்கெனவே தீர்மானித்தபடி கண்ணிவெடிகள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு நாள் காலை 5.00 மணியளவில் முறக்கொட்டாஞ்சேனை, ஏறாவூர், கரடியனாறு ஆகிய மூன்று முகாம்களிலிருந்தும் புறப்பட்ட சிறிலங்காப் படையினர், இந்த அலுவலகத்தை முற்றுகையிட-விரைந்தனர். இந்த முற்றுகையிலிருந்து போராளிகள் தப்பமுடியாதவாறு, பொத்தானை என்ற இடத்தில் உலங்குவானூர்தி மூலம்,படையினர் இறக்கப்பட்டிருந்தனர் சண்டை தொடங்கியது. அலுவலகத்தை விட்டுப் போராளிகள் பின்வாங்கினர். வெற்றிகரமான முற்றுகை என நினைத்தவாறே படையினர் அலுவலகத்தைக் கைப்பற்றினர். இதேவேளை உலங்குவானூர்திமூலம் இறக்கப்பட்ட படையினர். எமது முற்றுகைக்குள்ளாகினர். அங்கிருந்து அவர்கள் தப்புவதே பெரும் போராட்டமாகியது. பகல் 11.30 மணியளவில், எமது அலுவலகத்தினுள் இருந்த கண்ணிவெடி வெடிக்கவைக்கப்பட்டது. அலுவலகம் தரைமட்டமாகியது. அதற்குள் தங்கியிருந்த விசேட அதிரடிப்படையின் உதவிப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்ரர் கருணாரத்னவும் மேலும் மூன்று படையினரும் பலியாகினர். இத்தாக்குதலில் கலந்துகொண்டவர்களில் அபயனும் ஒருவன். இம்முற்றுகைக்கு வந்த இன்னொரு அணியினர்மீதும் கண்ணிவெடித் தாக்குதல் நிகழ்த்தப்பட்டது. சிறீலங்காப் படையினரது திட்டங்கள் தவிடுபொடியாகின. மொத்தம் 7 படையினர் கொல்லப்பட்டதாகவும் 9 படையினர் காயமடைந்ததாகவும் சிறிலங்காப் படையினர் ஒப்புக்கொண்டனர். அதன் பின் அந்த இடத்தைப்பற்றி படையினர் இவ்வாறு கூறினர்: ''அது சிவத்தப் பாலம் இல்லே, ரத்தப் பாலம்''.

* * *

1987 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், இவன் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தான். அதுதான் யாழ்ப்பாணத்திற்கான இறுதிப் பயணம் என்று உணர்ந்திருந்தானோ என்னவோ? உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று ஒருவரது வீட்டினையும் தவறவிடவில்லை இவன். அப்போது, பொதுவாக எல்லாத் தாய்மாருக்கும் இருக்கும் எதிர்பார்ப்பே இருந்தது இவனது அன்னைக்கும். ''டேய்.... எனக்கு கொள்ளி வைக்கிற கடமை இருக்கடா உனக்கு'' என்றார். இவன் அமைதியாகச் சிரித்தான். ''ஏன்...... வேறை ஆரும் கொள்ளி வைச்சா இந்தக் கட்டை எரியாதோ'? - பயணமாகிவிட்டான் மட்டக்களப்புக்கு. ஏனெனில். இந்தியப் படையுடன் போர் தொடங்கிவிட்டது. இனி யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. மட்டக்களப்பு இவனை எதிர்பார்க்கிறது.

அங்கு இவன் சென்ற நாளிலிருந்து, வீரச்சாவெய்திய நாளிற்கு இடைப்பட்ட இந்தக் காலத்தில், அவனிடமிருந்து வீட்டிற்கு வரும் கடிதங்களெல்லாம் ''நான் சுகம். வீட்டிற்கு வரும் போராளிகளை நன்கு கவனிக்கவும்'' என்றே இருக்கும்.

இந்திய இராணுவத்தினருடனான போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் அபயனின் போராட்டப் பங்களிப்பை, மட்டக்களப்புப் போராளிகள் என்றுமே மறக்கமாட்டார்கள். எத்தனையோ முற்றுகைகள் - ஆனாலும் இவன் உறுதியாக இருந்தான்.

தொடர்ச்சியான முற்றுகைகள் போராளிகளைத் தளர்ச்சிகொள்ளச் செய்யும். அப்போதெல்லாம் இவன் அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவான்-

'ஓராயிரம் ஆண்டுகள்
ஆகட்டுமே . நம்
பெருமையின் பொருள்
மட்டும் விளங்கட்டுமே
வரும் காலமெல்லாம்
நம் பரம்பரைகள் .. நாம்
அடிமையில்லை என்று
முழங்கட்டுமே''.

இக் காலகட்டத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தின் மகா ஓயாப் பகுதியில் பயிற்சி முகாம் ஒன்றையும் அமைத்திருந்தான் இவன். அங்கு போராளிகளுக்கு அடிப்படைப் பயிற்சியினை மட்டுமே வழங்க முடிந்தது. துப்பாக்கிச் சூட்டுப் பயிற்சிக்குப் போதிய ரவைகள் இருக்கவில்லை. பயிற்சியின் அடுத்த கட்டம், ஒரு முகாமைத் தாக்குவது எப்படியென்பது பற்றிய செயல்முறை விளக்கம் - அது அடுத்தநாள் நடைபெறவிருந்தது. ஆனால், அன்று அதிகாலையில் இந்திய இராணுவத்தினர் அந்த இடத்தை முற்றுகையிட்டுவிட்டனர்.

புதிய போராளிகள் - அனுபவமில்லாதவர்கள் - எனினும், தான் கற்பித்த மாதிரியே அவர்களை நடக்கப்பண்ணினான். அங்கு நின்ற தோழன் ஒருவனிடம், அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு ஆற்றின் வழியாக இறங்கித் தப்புமாறு கூறிவிட்டு, வேந்தன் என்ற போராளியுடன் இணைந்து இந்திய இராணுவத்தினரின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அபயன் சுட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது வேந்தன் பின்வாங்குதல்; பின்பு, வேந்தன் சுட்டுக் கொண்டிருக்க அபயன் பின்வாங்குதல் — சுமார் 15 நிமிட நேரம் இச்சண்டை நீடித்தது. இதற்கிடையில் ஏனையவர்கள் தப்பிவிட்டனர். சண்டையின் இறுதியில், இறந்த தமது சகாக்களினது சடலங்களை மட்டும் தூக்கியவாறு இந்தியப் படை சென்றது.

(11ஆம் பக்கம் பார்க்க)

மேஜர் அபயன்

(10ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அதன்பின் இவனது போராட்ட வாழ்வு தம்பிலுவில் — திருக்கோயில் பகுதியில் தொடர்ந்தது. ஒரு வைத்தியனாக — ஒருதாதியாக — ஒரு போர்வீரனாக — குழுத் தலைவனாக இவனது வாழ்வு தொடர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் றொபேட் என்ற போராளிக்கு கையில் கண்ணிவெடி வெடித்து விட்டது. அப்போது மயக்க ஊசியும் இல்லை; தேவையான வைத்திய உபகரணங்களும் இருக்கவில்லை. தொடர்ச்சியான முற்றுகைகளில் பலவற்றை இழந்தாயிற்று. எனவே றொபேட்டிடம், "தம்பி! நோகுந்தான்; என்ன செய்யிறது? சமாளி" என்று கூறிவிட்டு, கம்பி வெட்டும் கருவியினாலேயே சிதறிய விரல்களை வெட்டியெடுத்தான். அந்தக் காலத்தில் இவனது வைத்தியம் தான் எத்தனையோ போராளிகளின் உயிரினைக் காப்பாற்றியிருக்கிறது.

இக்காலத்தில், அன்ரனி தலைமையில், வளத்தாப்பிட்டியில் மூன்று 'ஜிப்'புகளில் வந்த இந்தியப் படையினர்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல் உட்பட பல தாக்குதல்களில், இவன் பங்குகொண்டான். இந்தியப் படை அம்பாறையை விட்டு வெளியேறியதும், திருக்கோயிலில் தேசவிரோதிகளின் முகாம்மீதான தாக்குதலில் பங்குபற்றினான். அப்போது அத்தாக்குதலுக்குத் தலைமை தாங்கிய அன்ரனி, "எனக்கு ஏதாவது நடந்தா, அபயன் சொல்லுற மாதிரி நடவுங்கோ" என்று போராளிகளுக்கு அறிவுறுத்தினான். அத்தாக்குதல் மாபெரும் வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்தது. இந்தியப் படையினரின் திட்டங்கள் தோல்வியைத் தழுவின.

மேலும் பல தாக்குதல்கள் — அதிலும் நரிப்புல் தோட்டம் வழியாக வந்த தேசவிரோதிகளினை, மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையான போராளிகளுடன் நின்று வெற்றிகொண்ட தாக்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

* * *

சிறிலங்கா அரசுடனான இரண்டாவதுஈழப்போர் தொடங்கியதும்இவன் களுவாஞ்சிக்குடி காவல் நிலையத்தின்மீது தாக்குதல் தொடுத்தான். அந்தக்காவல் நிலையத்தினைக் கைப்பற்றியதும் ஏனைய போராளிகளிடம் கூறினான்; "84ஆம் ஆண்டு இந்தப் பொலீஸ் ஸ்ரேசனை அடிக்க வந்துதான் பரமதேவாவையும் ரவியையும் இழந்தம். இண்டைக்கு இதைக் கைப்பற்றிக் காட்டியிருக்கிறம்".

தொடர்ந்து பல தாக்குதல்கள்-பல பொறுப்புகள். இப்போதெல்லாம் சிறிலங்காப் படையினர் தேடும் முக்கிய புள்ளிகளில் இவனும் ஒருவனாகிவிட்டான். மட்டக்களப்பில் தேடப்படும் 12 பேரில் இவனது பெயரையும் சிறிலங்கா அரசு அறிவித்திருந்தது.

அப்போதெல்லாம் அங்குள்ள போராளிகள் இவனது குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரிப்பார்கள். "எனக்கு வீடும் இல்லை; சொந்தமும் இல்லை. எல்லாமே நீங்கள் தான்ரா" என்பான். முகாமில், போராளிகளுக்குத் தேவையான எல்லா உணவு வகைகளையும் தேடிக் கொடுப்பான். தான் மட்டும் மரக்கறி வகையையே உண்பான். கேட்டால், "எனக்கு அதில விருப்பமில்லை" என்பான். ஆனால், அவன் வீரச்சாவெய்தியதும்தான் அவன் ஒரு பிராமணப் பையன் என்பது அனைவருக்கும் தெரியவந்தது. தனக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தவர்களுக்குக் கூட இவன் இதைப்பற்றிக் கூறவில்லை.

அன்று விளாவெட்டுவானில் சிறிலங்காப்படையினர் தாக்கியபோது, இவனை நாம் இழந்தோம். ஆயினும், அங்குள்ள போராளிகளுக்கு இவன் பாடும் பாடல்கள்நினைவில் உள்ளன.

"வரும் காலமெல்லாம் நம்
பரம்பரைகள்
நாம் அடிமையில்லை என்று
முழங்கட்டுமே!"

— கிறேக் ❋

ஆமிவருகுது.....

(12ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பொலிசும் வருகுது......' என்பதோடுநிறுத்தாமல், 'இனியென்ன வான்படைதானே' என, மக்கள் இன்பக்கனவு காண்கிறார்கள்.

* * *

அணிநடை திருநெல்வேலிச் சந்தியால் திரும்பி-மருத்துவ பீட வீதி வழியாக, மருத்துவ பீட மைதானத்தை அடைகின்றது. மைதானத்தைச் சூழவும் மக்கள் சமுத்திரம், அதன் சுற்றாடலில் கனரக விமான எதிர்ப்புத் துப்பாக்கிகளுடன் புலிகளின் நிலைகள்.

இதே மருத்துவபீட மைதானத்திற்குள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன், பெரும் இராணுவ சாதனையை நாம் படைத்திருந்தோம்.

1987 இல், எமது தாயக விடுதலைப் போரை அழித்துவிடும் வஞ்சக நோக்கோடு இங்கு வந்த இந்தியப் படை, 72 மணி நேரத்தில் புலிகளை அழித்து விடுவோம் என்ற இறுமாப்புடன் எம்மீது போர்தொடுத்தபோது, இதே மைதானத்தில் இந்தியப் படையணி ஒன்று, முழுமையாகவே அழிக்கப்பட்டது.

தலைவர் பிரபாகரனின் இருப்பிடத்தைத் தாக்கி, அவரைக் கொல்வதற்கென்று இந்திய இராணுவத்தின் உலங்கு வானூர்திகள்மூலம் தரையிறக்கப்பட்ட, 30 பேர் கொண்ட சிறப்புப் படையணியே இதுவாகும். இந்தியப் படைக்கு விழுந்த முதலாவது பேரிடியாகவும் அது அமைந்தது.

* * *

விடுதலைப் புலிகள் படையணிகளினதும், தமிழீழ காவல் துறையினதும் அணிவகுப்பு மரியாதை செலுத்தும் நிகழ்வு மைதானத்தில் நடந்துகொண்டிருந்தது. எமது இயக்கத்தின் படைத்துறைத் துணைத் தளபதி திரு. பால்ராஜ் அவர்கள் அணிவகுப்பு மரியாதையை ஏற்கிறார். அவருக்குப் பின்னால் வரிசையாக ஏனைய தளபதிகள்.

திடீரென வானத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்து வட்டமிடுகின்றன இரண்டு குண்டு வீச்சு விமானங்கள்; மக்கள் பதற்றமடைகின்றனர்.

பொம்மர்கள் திரும்பத்திரும்ப வட்டமிட்டு குண்டுவீசுவதற்கான வாய்ப்பைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் போதும் அணிநடை குழப்பமின்றி நடக்க - தளபதிகளும் இயல்பாகவே; ஆனால் சுவிபர்கள் தயாராக.

திடீரென, பொம்மர்களில் ஒன்று மேலே கிளம்பி, வேகத்தைக் கூட்டிக் குத்திக் கொண்டு பதிந்து குண்டுவீசவர, பதற்றமடைந்த மக்கள் குழம்பிச் சிதறி ஓட முயல - வானத்தை நோக்கி ரவைகளைப் பொழிந்தன 'பிப்ரிகள்'. சில மணித்துளிகளில், தொடர்ச்சியான பிப்ரிகளின் சடசடப்பு ஓய, விமான இரைச்சல் வானிலிருந்து கேட்கவில்லை.

உடலைப் புல்லரிக்க வைத்து, மனதைப் பெருமிதம்கொள்ளவைத்தன அந்தக் கணங்கள்.

மீண்டும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் மக்கள் குழும, அணிவகுப்பு மரியாதை தொடர்கிறது.

இன்று, வான்வழி வந்து எங்கள் எழுச்சி விழாவை உடைக்க வந்தவர்கள் விரட்டப்பட்டனர்.

ஆனால், ஏறக்குறைய 19 ஆண்டுகளுக்கு முன், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மொழிக்கு எடுக்கப்பட்ட எழுச்சி விழாவின்போது நடந்ததை எவரும் மறக்க முடியாது.

1974 ஆம் ஆண்டு, சனவரி 10.
அது ஒரு கொடிய நாள்.

கல்விமான்கள், அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் தமிழ் ஆர்வலர்கள் என தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் திரண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து, வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் கூடியிருந்தனர்.

கோலாகலமாக, நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

ஒரே ஒரு ஜீப் வண்டியில்தான் சிங்களப் பொலிசார் வந்திறங்கினர். ஒருசில பேர்தான் அவர்களில் இருந்தனர். ஆனால் அனர்த்தம் - அட்டூழியம் - எங்கும் அவல ஓலம். மின்சாரக் கம்பிகளைச் சுட்டு அறுத்துச் சனக்கூட்டத்தின் மேல் வீழ்த்தினார்கள். கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளை வீசினார்கள். அல்லோல கல்லோலப் பட்டு ஓடிய சனக்கூட்டத்தினுள் நெரிந்தும், மின்சாரம் தாக்கியும் ஒன்பது தமிழர்கள் பிணங்களாய்ச் சுருண்டார்கள்.

அன்று 1974ஆம் ஆண்டு நடந்ததும் ஒரு எழுச்சி விழா; இன்று 1992ஆம் ஆண்டு நடந்ததும் ஒரு எழுச்சி விழா. அது அவர்களின் காலம்- மக்களைக் கொன்றார்கள்.

இது புலிகளின் காலம் - மக்களைக் காத்தார்கள்.

எவ்வளவு துரிதமாக - எவ்வளவு தூரத்திற்கு-விடுதலைப்போராட்டம் வளர்ந்துவிட்டது!

"மூன்று மாதத்தில் புலிகளை அழித்து விடுவோம்" எனக் கர்ச்சித்தவர்களை, "புலிகள் பங்குபற்றாமல் பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வை நடைமுறைப்படுத்த முடியாது" என வாய்திறந்து சொல்லவைத்திருக்கின்றது, புலிகளின் வீரம்.

ஒரு தனி அரச் நிர்மாணத்தை நோக்கி எமது போராட்டம் விரைந்து செல்கின்றது.

படையமைப்பு, காவற் துறை, புலனாய்வு, அரசியல், நீதி நிர்வாகம், மகளிர் விவகாரம், பொருளாதாரக் கட்டுமானம், கலை - பண்பாடு, தகவல்துறை, நிதிக்கட்டமைப்பு, பொது நிர்வாகம், போக்குவரத்து என, ஒரு அரசிற்கு இருக்கவேண்டிய அம்சங்களை நோக்கிப் படிப்படியாகப் பரிணமித்து - எங்கள் வீரர்கள் ஊற்றிய இரத்தத்தில் உரம் பெற்று - எங்கள் தலைவனின் உன்னத வழிகாட்டலில் நெறிப்படுத்தப்பட்டு, உலகையே வியப்பிலாழ்த்தி நெடிது நிமிர்கிறது எங்கள் தாயக விடுதலைப் போர்.

உலகெங்கும் எதிரொலிக்கின்றது எமது போர்க்குரல்! ❋

வெற்றியின்...

(5ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்நடவடிக்கை ஆரம்பித்த போது "இதனை எதிர்கொள்ளும் பலம் புலிகளுக்கு உண்டு" என்றது பி.பி.சி. இந் நடவடிக்கை முடிந்தபோது "கிழக்கில் ராணுவம் மேலோங்கிய நிலையில் இருக்கின்றது என்ற கணிப்பீடு கேள்விக்கு உள்ளாகி விட்டது" என்றார், 'ஐலன்ட்' பத்திரிகை எழுத்தாளர் சாமிந்ரா பெர்னான்டோ. பெயர் குறிப்பிடவிரும்பாத படை அதிகாரி ஒருவர் "இந்நடவடிக்கையின்போது, புலிகளின முகாம்களில் ஒன்றைத்தானும் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அத்துடன் புலிகளை எவ்விதத்திலும் பாதிப்பிற்கு உள்ளாக்கவில்லை" என அதிருப்திப்பட்டார்.

இதேபோன்று இப்போராண்டில், "கிழக்கிலிருந்து புலிகளை அப்புறப்படுத்த" வென பாரிய நடவடிக்கைகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், அதில் ஒன்றுதானும் படையினர் எதிர்பார்த்த வெற்றியைக் கொடுக்கவில்லை என்பது, அனைவரும் அறிந்த உண்மை.

தமிழீழத்தின் இதயத்தைப் பாதுகாத்த சமர்கள்

தமிழீழ தேசத்தைத் துண்டாடி, எமது விடுதலைப் போராட்டத்தின் முலக்கருவைச் சிதைத்துவிடவென, இவ்வருடத்தில் மூன்று இராணுவ நடவடிக்கைகளை சிங்களப் படைத்தலைமை மணலாற்றின் மீது செய்தது. ஆனால் இந்த நடவடிக்கைகளை எமது வீரர்கள் முறியடித்து வீரசாதனை புரிந்தனர்.

முதலாவது நடவடிக்கை 'கயே பகர' என்று பெயரிடப்பட்டு 17-3-92இல் ஆரம்பித்தது. கொக்குத்தொடுவாயிலிருந்து நாயாறு நோக்கிச் செல்வதை நோக்கமாகக்கொண்டு, முப்படைகளும் இணைந்து இந்த நடவடிக்கையைமேற்கொண்டன. கூட்டுப்படைத் தளகர்த்தர் ஜெனரல் கமில்டன், இராணுவத் தளபதி லெப். ஜெனரல் சிசில், வட பிராந்திய தளபதி மேஜர் ஜெனரல் கொப்பேகடுவ ஆகியோரின் மேற்பார்வையில் பிரிகேடியர் றொகான் தலுவத்த இந்நடவடிக்கைக்குத் தலைமை தாங்கினார். போர்த் தாங்கிகள், கவச வண்டிகள், போர்விமானங்கள், உலங்குவானூர்திகள், பீரங்கிப் படகுகள், பீரங்கிகள் சகிதம் 3000 படையினர் இதில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இரண்டிற்கு மேற்பட்ட முனைகளால் முன்னேற முற்பட்ட படையினரை எதிர்கொண்டு போராடிய எமது வீரர்கள், 8ஆவது நாள் படையினரை முறியடித்து, பின்வாங்கச் செய்தனர்.

3 அதிகாரிகள் உட்பட குறைந்தது 50 படையினர் கொல்லப்பட்டதுடன், ஆர். சி. எல். பீரங்கி, கனரக '50 கலிபர்' ஆகியன உட்பட 23 ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. யுத்ததாங்கிகள், கவச வண்டிகள் என 6 படை வண்டிகள் நொருக்கப்பட்டன. இச் சமர் நடந்துகொண்டிருந்த போது, "சமீபகால மோதல்களை விட மூர்க்கமான போர் இப்போது மணலாற்றில் நடைபெறுகிறது" என்றார், சிங்களப் படைத்தளபதி கொப்பேகடுவ, இதன் பின்னர், 28 - 5 - 92 அன்று, 'சத்பலய' எனப் பெயரிட்டு முல்லைத்தீவு இராணுவ முகாமிலிருந்து மணலாற்றை நோக்கிய இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்று செய்யப்பட்டது. கடலிலிருந்து பீரங்கிக் கப்பல் போர்ப் படகுகள் என்பனவும், வானிலிருந்து குண்டுவீச்சு விமானங்கள், 'சுப்பசொனிக்'குகள், உலங்குவானூர்திகள் என்பன நடாத்திய கடும் தாக்குதலின் உதவியுடன் 2, 500 துருப்புக்கள், T. 56 ரக தாங்கிகள் உட்பட 40 வண்டிகளுடன் முன்னேறினர்.

5 நாட்களாக புலிவீரர்கள் மேற்கொண்ட சளைக்காத தாக்குதலில் 3 கவச வண்டிகள் நொருக்கப்பட்டதுடன், பல படையினரும் கொல்லப்பட்டனர். இராணுவ நகர்வு அளம்பில் சந்தியுடன் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

பின்னர், மீண்டும் 8 - 6 - 92 அன்று 'சத்பலய - 2' எனும் பெயருடன் அளம்பில் சந்தியில் தரித்திருந்த படையினர் முன்னேறினர். இவர்களை எதிர்கொண்ட புலிவீரர்கள் கடுமையான எதிர்த்தாக்குதலை நிகழ்த்தினர். படையினரின் கவச வண்டி ஒன்று சிதறியது. அவர்களின் முன்னேறும் முயற்சி முறியடிக்கப்பட்டு, படையினர் அளம்பிலிலேயே தொடர்ந்தும் நிலைகொண்டிருந்தனர்.

இச் சமர்கள் முடிந்த பின் பி.பி.சி. வானொலி "விடுதலைப் புலிகள் கடுமையான எதிர்ப்பைக் காட்டிப் போரிட்டனர். அதனால், இராணுவம் எதிர்பார்த்த வெற்றி கிடைக்கவில்லை" என்றது.

இறுதியாக, அளம்பில்வரை முன்னேறியிருந்த படையினரும் 3 - 11 - 92 அன்று, அங்கிருந்து கடல் வழியாகப் பின்வாங்கிச் சென்றுவிட்டனர். ❋